ATILIM

Kurucusu: İ. Bilen — Yıl 11, sayı 16 (136)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı — 15 Eylül 1984

İMF ile yapılan anlaşmalar İPTAL EDİLSİN!

Dış borç ödemeleri DURDURULSUN!

HAYDAR KUTLU YOLDAŞIN TKP'NİN 64. KURULUŞ YILDÖNÜMÜ KONUŞMASI

TKP, tehlikeli gidişi durdurmak isteyen, bunun için çaba harcayan herkesle beraberdir

- BU VATAN DÜŞMANI, HALK DÜŞMANI HÜKÜMETE DEĞİL DÖRT YIL, DÖRT AY BİLE HÜKÜMET ETME OLANAĞI VERİLMEMELİDİR!
- DİKTATÖRLÜK KARŞITI GÜÇLERİN ARASINDA BU HÜKÜMETİ YIKMA TEMELİNDE BİR DİYALOGU BAŞLATMAK, ÇOK DAHA İLERİYE GİDİŞİN KAPISINI AÇABİLİR.
- TKP AĞIR SALDIRILAR ALTINDA HALKIMIZIN ÖNÜNDE YÜKLENDİĞİ SORUMLULUK DOLU GÖREVLERİ ADIM ADIM AMA DURAKSAMADAN YERİNE GETİRECEKTİR. BAŞARACAĞIZ, ÇÜNKÜ BAŞARMAK ZORUNDAYIZ!

TKP'nin 64. kuruluş yıldönümü yurtiçinde ve yurtdışında çeşitli eylemlerle, geniş biçimde kutlandı. TKP MK Genel Sekreteri Haydar Kutlu yoldaş, TKP'nin kuruluşunun 64. yıldönümü nedeniyle "TKP'nin Sesi" Radyosu'nda bir konuşma yaptı. Konuşmanın tam metnini gazetemizin 2. sayfasında bulabilirsiniz.

BU İKTİDAR YIKILMALIDIR!

Gün geçmiyor ki, Türkiye'yi zorbalıkla yöneten küçük azınlığın içyüzünü gözler önüne seren yeni bir gelişme olmasın. Alın son altın ve döviz kaçakçılığı olayını! Neler ortaya çıkmadı ki? Kapıkule'den Yeşilköy'e, Güneydoğu sınırına kadar tüm gümrük kapıları birer kaçakçılık merkezidir, gümrük yetkililerinin tümü rüşvet şampiyonudur, "işadamlarımız" en az on milyar doları yurtdışına kaçırmış vurgunculardır, kapitalist düzen boydan boya çürümüştür... Daha da önemlisi, Evren-Özal ikilisi şimdi vargüçleriyle bu pisliklerin üzerini kapatmaya çalışıyorlar. Belli ki, gümrük memurlarından, Kapalıçarşı kuyumcularından başlayan şebekenin ipleri ta tepelere, dört yıldızlı generallere, dev holdinglerin merkezlerine kadar uzanıyor.

İşsizlik memleketi baştan aşağı kasıp kavururken görülüyor ki, parababaları ülkenin değil, kendi geleceklerini güvence altına almaya çalışıyorlar. Evren-Özal ikilisinin görevi de, bu asalakların en vahşi biçimde sermaye biriktirmesine her yoldan yardımcı olmaktı.

Kaldı ki, diktatörlük koşullarında demokratik hak ve özgürlüklerin yokedilmesiyle, ilerici güçlerin baskı altına alınmasıyla kolaylıkla gerçekleştirilen bu büyük vurgunların aslan payı emperyalist metropollere gidiyor. Ülke emperyalistlerce yağma ediliyor. Bu nedenlerle de ekonomide hiçbir şey düzelmiyor. "Sonbaharda durum düzelecek" sözleri de boş çıktı. Bunalım daha da derinleşiyor. Öyle ki, burjuvazi-

Arkası 5. sayfada

Kürt halkıyla dayanışmayı yükseltelim

"Eruh ve Şemdinli'deki operasyonlar sürüyor, eşkiyanın kökünü kazıyıncaya kadar da sürecek." Generaller böyle konuşuyorlar. Gerçekte kökünü kazımak istedikleri ise Kürt halkıdır, onun ulusal demokratik hak istemleridir. "Terörist avı" adı altında aylardır Kürt köyleri, kasabaları hallaç pamuğu gibi atılıyor, sayısı belirsiz Kürt yurttaş işkenceden geçiriliyor, Türkiye Kürdistanı'nın kentlerinde Kürt yurtseverleri tutuklanıyor. Bölgeye giden tüm yollar kesilerek, İran ve Irak topraklarını da kapsayan geniş bir alanda köy köy, kasaba kasaba binlerce insana eziyet edilerek tam bir insan avı yürütülüyor.

Başbakan Özal, "Doğu'da abartılacak, büyütülecek bir hadise yoktur. Basit bir eşkiyalık, terörist olayıdır, bastırılmıştır" diyor. Eğer olay basit bir eşkiyalık ise, Jandarma Genel Komutanından Genelkurmay Başkanına kadar bütün ordu başlarının operasyona katılmasına, bu konuda özel sansür uygulanmasına ne gerek vardı ?

Gerek vardı, çünkü partimizin bir çok kez belirttiği gibi, bu bölgede yürütülen askeri operasyonlar, sık sık sınır dışına çıkarılarak sürdürülen saldırılar, yalnız Kürt halkını sindirmeyi sürekli baskı altında tutmayı amaçlamıyor, bunlar aynı zamanda Evren-Özal ikilisinin, ABD emperyalizminin Türkiye'ye Ortadoğu'da vermek istediği askersel-politik rol için bir hazırlık provası oluyor.

Bugün Türkiye Kürdistanı'nda olanlar, ancak, gelecekte olabileceklerin, büyük yerel savaşların, nükleer serüvenlerin yanında "küçük ve basit" kalabilir.

Biz komünistler o nedenle, bütün yurtseverlere, "ayrılıkçı Kürt teröristleri"ne karşı önlem alıyoruz sözlerine kanmamak, gelişmelerin ardındaki gerçek nedenleri görmek, bu bölgedeki askeri eylemlere, baskı ve işkencelere karşı çıkmak, Kürt halkı ile dayanışma içinde olmak gerektiğini söylüyoruz. Bu, bölge ve dünya barışının korunması için de zorunludur.

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin 24 Ağustos günlü bildirisinde şöyle deniyordu: "Her şeyden önce, TKP, çileli, ezilen ve yokedilmek, tarihten silinmek istenen Kürt halkının kesin olarak yanında olduğunu açıkça ilan etmektedir. Generaller, ellerini Kürt halkının üzerinden çekmelidirler. Bölgede faşist, milliyetçi ve teokratik Türk, Arap ve İran rejimlerinin kanlı çemberine düşürülen Kürt ulusu ile dayanışma şimdi, demokratlığın, barıştan yana olmanın ölçütü haline gelmiştir."

HAYDAR KUTLU YOLDAŞIN TKP'NİN 64. KURULUŞ YILDÖNÜMÜ KONUŞMASI

Değerli yoldaşlar, dostlar,
Kardeşlerim,

Partimiz, Türkiye Komünist Partisi'nin 64. kuruluş yıldönümünü kutluyoruz. Bu günü, kuruluşundan bu yana en acımasız, barbarca saldırılar altında yokedilememiş, ezilememiş savaşkan bir partinin üyeleri olmak sevinci ile kutluyoruz. Halkımızın en özverili, en yiğit evlatlarını bağrına çeken böyle bir partide, partimizin kurucusu Mustafa Suphi yoldaştan, Parti Başkanımız Bilen yoldaş ve Merkez Komitesi üyemiz Deniz yoldaşa kadar nice özverili, inanmış , yiğit yoldaşlarla aynı saflarda olmaktan onur duyuyoruz.

Halkımızın ulusal çıkarlarının her zaman en açık sözlü savunucusu olmuş, işçi sınıfının davasından, Marksizm-Leninizm ve proleter enternasyonalizminden milim ödün vermemiş, en zor anlarda bile bu ilkelere sıkıca bağlı kalmış olan partimizle gurur duyduğumuz için elbette haklıyız.

Bu duygularımızı kimse bize çok görmesin. Çok değil daha birkaç yıl önce varlık-yokluk kavgası verdiğimiz hatırlansın. Bizi partimizin şanlı geçmişinden koparmak isteyen, partililik moralimizi çökertmek isteyen açık ve sinsi saldırılar, o büyük kara gürültü hatırlansın.

64 yıl koca bir tarihtir. Başarıları ve başarısızlıkları ile 64 yıl zengin bir deney hazinesidir. Bu hazine yalnız komünistler için değil, işçi sınıfımızın, halkımızın davası için savaşmak isteyen herkes içindir.

64. yılımızı kutlarken geçmişin derslerine, günümüzün somut görevlerine eğiliyoruz. Dünü bilmeyenler bugünü anlayamazlar; her seferinde Amerika'yı yeniden keşfetmek zorunda kalırlar; yürünmüş, aşılmış yollardan yeniden yürürler. Ama bugünün somut problemlerini yakalamadan da dün anlaşılamaz. Dünden hangi dersleri almamız gerektiği kavranamaz.

TKP, ülkenin en eski, en deneyimli politik partisidir. Onun tarihi işçi sınıfımızın, halkımızın tarihi ile içiçedir. Biz geçmişin dersleri derken yalnızca TKP'nin değil, ilerici, devrimci her hareketin savaşlarından ´çıkan deneyleri anlıyoruz. Bunlara sahip çıkıyoruz.

Dünden çıkardığımız en önemli ders, işçi sınıfının, halkımızın savaşımının başarısı için, tarihsel ve güncel savaşım sürekliliğini temsil eden böyle bir parti olmadan hiçbir şeyin olmayacağıdır.

Partimizin uzak ve yakın geçmişinin deneylerinden çıkardığımız bu ders, yüksek partililik bilincinin, aynı zamanda proleter enternasyonalizmi bilinci demek olduğudur. Bugün emperyalizmin ve işbirlikçilerinin proleter enternasyonalizmine yönelik kuduzca saldırıları karşısında TKP konumlarından gerilemiyor. Tersine onları geriletmek için bu silaha dört elle sarılıyor.

Dün Hitler delisini durdurmada, bugün nükleer savaş çılgını Reagan kliğinin ve Batı Avrupa rövanşistlerinin saldırılarına karşı barış ve ilerleme için, Sovyetler Birliği ve öteki sosyalist ülkelerin, dünya komünist hareketinin rolünü, TKP her zaman halkımıza göstermeye çalıştı.

TKP reel sosyalizmin başarılarından her zaman sevinç duydu. Bugün Demokratik Alman Cumhuriyeti'nin 35. kuruluş, Bulgaristan devriminin ve Slovak Ayaklanması'nın 40. yıldönümleri kutlanırken onların sevinçlerini yürekten paylaşıyoruz.

Bugün ülkemizin karşı karşıya olduğu tehlikeleri, halkımızın tarifsiz acılar içindeki yaşamını ve bunların temeldeki nedenlerini biliyorsunuz.

Şunu görmeliyiz: Partimiz ne denli zor koşullar altında olursa olsun, bugün halkımızın karşı karşıya kaldığı durum öyledir ki, durup yaralarımızı sarmaya bile zamanımız yoktur. TKP, faşist diktatörlüğün, Evren-Özal çetesinin ulusal hıyanet politikasını durup dinlenmeden, her engeli aşarak halkımıza duyurmaya, onun savaşımları içinde aralıksız yer almaya devam edecektir. Daha da önemlisi bu savaşıma hız verecektir.

"İç düşman" kim?

Bugün, Özal hükümeti kelimenin gerçek anlamıyla bir hükümet bile değildir. Bu hükümet doğrudan İMF, Dünya Bankası gibi yeni sömürgeci kuruluşların, uluslararası finans oligarşinin hükümetidir. Onların maaşlı haciz memurlarından oluşan bir Düyun-u Umumiye hükümetidir.

Son yıllarda, özellikle de 12 Eylül devirmesinden bu yana İMF adı dillerden düşmez oldu. Bizim gibi ülkelerde İMF'nin sesi ne zaman çok çıkmışsa, halkın, demokrasinin sesi, o denli kısılmıştır.

İMF, sermayesinin belirleyici bölümü ABD ve diğer emperyalist ülkelerin denetiminde olan, bu nedenle de onların çıkarlarını gözeten uluslararası bir finans kuruluşudur yani modern bir tefecidir.

İMF bizim gibi ülkelerde hükümetlere kendi soygun ve yağma planlarını dayatmakla yetinmiyor. Bu ülkeler içinde kendine maaşlı memurlar buluyor. Bunlar sıradan kişiler değil, mühendislerden, ekonomistlerden, kimi iş adamlarından oluşan bir kesim bürokrat ve teknokrat kodrolardır. Tüm dünyada bunlara "Chicago çocukları" adı takılmıştır. Bu şu anlama geliyor: Bunların ulusal hiçbir yanları yoktur. Amerikan sermayesinin en gerici çevrelerinin güdümündedirler. Bunlar hangi ülkeye dalmışlarsa çekirgeler gibi o ülkenin ekonomisini yağma etmişler, yıkıntıya çevirmişlerdir.

Bizde de bunlardan içimize yuvalanmış halk ve vatan düşmanı bir çete vardır. Daha da çarpıcı olanı şudur: İMF ülkemizde olağanüstü olanaklar elde etmiştir. Kadroları, adamları, doğrudan hükümet olmuştur. Hükümetin başı Özal, kendisinin de çoğu kez açıklamaktan çekinmediği gibi, İMF'nin gözdesidir. Yardımcılarının çoğu Amerika'da, Friedman okulunda yetişmiş, gözü kara "Chicago çocukları"dır.

Biz bunlara neden haciz memuru diyoruz? Kapitalizmin dünya ölçüsündeki genel bunalımı giderek derinleşmektedir. Ve bizim gibi ülkelerin İMF'ye, uluslararası finans kuruluşlarına borçları öylesine kabarmıştır ki, şimdi İMF'nin ana politikası, bu borçları tahsil etmek üzerine kurulmuştur.

Özal hükümetinin başlıca tek bir amacı vardır: Bu hükümet, işçilerin, öteki emekçilerin, köylülerin, memurların, esnafların ücretlerine, gelirlerine el koyarak ve hatta kimi iş adamlarını iflas ettirmek pahasına bunların sermayesine el atarak, KİT'leri uluslararası sermayenin denetimine sokarak, yurtdışındaki işçilerin döviz birikimlerini yağma ederek, yurtdışındaki gençleri "bedel" adı altında soyarak, emperyalistlere olan yüksek faizli borçları ödüyor. İşte onun politikası ana hatları ile bundan ibarettir.

Bu politikanın tek bir adı vardır: Emperyalizmin yeni sömürgeci yağma politikası. Yağma, bir ajitasyon sözcüğü değildir. Emperyalist sömürünün değişik nitelikte bir biçiminin ifadesidir. Kaşıkla verip, kepçe ile geri alma politikasıdır. Bizde uygulanan da tamı tamına budur.

Bu gerçekleri görmeye başlayanlar her geçen gün artıyor. Bunu görmeye başlayan kimi sermaye çevrelerinde de bir panik havası kendini yavaştan hissettiriyor.

Burada bir olguya daha dikkatinizi çekmek istiyorum. Ülkemizdeki ekonomik bunalım şimdi yeni bir nitelik kazanmaya doğru derinleşiyor. Ekonomik bunalım, temelde bağımlı kapitalizmin ve ekonominin çok yapılı karakterinin bir sonucudur. Emperyalizmin yeni-sömürgeci yağma politikasının diktatörlüğün süngüleri altında en sert biçimde uygulanması sonucu, bu bunalım yepyeni bir karakter kazanıyor. Ekonomik bunalım, ekonomik çöküşe dönüşme yolundadır.

Derin bunalım altında olan ekonomi, geçmişte yeniden üretim süreci sürekli tıkanıklıklarla karşılaşsa bile, yaşamını sürdürebiliyordu. Şimdi ise bu, neredeyse olanaksız duruma geliyor. Bu, felç olma halidir, kaostur, toptan çöküştür.

Ama bunun da bir amacı ve mantığı vardır. Ekonomi bu duruma geldiğinde artık ancak kapitalist bütünleşme ile, daha çok yabancı sermaye ile ayakta kalabilir. Yani Türkiye emperyalizme daha çok muhtaç, onun tam bir açık

→

pazarı, çiftliği durumuna gelecektir. Bu durum şimdikinden de az sayıda bir avuç işbirlikçi oligarşi için bir cennet, halkımız için ise tam anlamıyla bir cehennem demek olacaktır.

Evren ve militarist generaller sık sık "düşman içimizdedir" diyor. ABD'den ödünç aldıkları "iç düşman" tekerlemesi ile ilerici güçleri halkımıza düşman gibi göstermeye çalışıyorlar. Gerçekte ise halkımızın en baş düşmanı emperyalizmdir. Ve bugün emperyalizm ülkemizde bir iç etmene, yani "iç düşmana" dönüşmüştür.

Emperyalizmin içerdeki kollarından birine yukarda işaret ettik. Bu, İMF'nin haciz memurlarından oluşan çetedir. Bunlar bugün yalnızca büyük şirketlerin, bankaların, devlet dairelerinin, ekonomiye yön veren planlama vb. örgütlerinin başında değil, doğrudan hükümettedirler.

Emperyalizmin ikinci kolu en az birinci kolu kadar tehlikelidir. Özellikle ABD askersel-sanayi kompleksinin ülkemiz içindeki işbirlikçileri, memurları, komisyoncuları, acentalarıdır. Bunlar, kimi politikacılar, büyük tekelci kapitalistler, militarist generaller ve teknokratlardır. Bunlar, halkımızın ekmeğinden kesilen paralarla, ülkemizi ölüm silahları ile donatmaya, ekonomimizi doğrudan ve dolaylı askerileştirmeye çalışıyorlar. Bunların da ulusallığı yalnızca ceplerinde taşıdıkları T.C. kimliklerinden ibarettir.

Bu iki kol emperyalizmin en gerici, en saldırgan kesimlerinin iç taşıyıcılarıdır. Dahası günümüzdeki faşizmin başlıca dayanağıdır.

Emperyalizmin en kanlı, en saldırgan kesimlerini temsil eden askersel-sanayi kompleksi ve onun içerdeki taşıyıcıları, uluslararası finans oligarşinin en sömürücü, talancı kesimlerini temsil eden İMF ve onun iç taşıyıcıları, devlet hiyerarşisinin en tepesini tutarak oligarşik bir yapı oluşturdular. Faşist diktatörlük halkımızın tepesine böyle çöreklendi.

Kimi yanılgılar

Söz gelmişken şu "faşizm çözülüyor" safsatasına da değinelim. Bu görüşün sahipleri üzerine konuşmak gerekli mi, diye sorulacağını bilsek de, bu görüşün tehlikeli ve ince bir pasifizm yaydığını unutmamak gerekiyor. Bunlar, gerçek düşündüklerini söylemekte her zaman olduğu gibi utangaç ve korkak olmasalar, "faşizm bitti" diyecekler. Onlar Özal hükümetine bakarak rejimin sivilleştiğini sanıyorlar. Kimileri de yüzeysel çelişkilere bakarak, sivil görüntüye aldanarak, Özal hükümetine destek verici bir tutumla, rejimde iki başlılık görüyorlar.

Günümüzde ABD emperyalizminin saldırı stratejisi, özellikle Reagan yönetimi ile birlikte, kuvvete başvurma yoluna, askersel üstünlük elde etme tutkusuna dayanmıştır. Ama emperyalizm, dünya sosyalist sisteminin gücü, ulusal kurtuluş hareketinin etkinliği ve gitgide büyüyen barış güçlerinin eylemi karşısında bu evrensel stratejiyi, bölgelere, ülkelere ve somut duruma göre, esnek davranmayla birleştiriyor. "Sivil" Özal hükümetinin en büyük destekçisinin, dünya halklarının, barışın ve demokrasinin en büyük düşmanı olan ABD emperyalizmi olduğunu unutmamak gerekiyor.

Görülmesi gerekli ikinci nokta, ABD emperyalizminin ve NATO'nun stratejik planlarında Türkiye'ye verilen özel roldür. ABD yönetimi, Türkiye'ye bölgede daha da etkin bir görev vermek istiyor. İsrail'den Pakistan ve Japonya'ya kadar uzanan, amacı Sovyetler Birliği'ni çepeçevre kuşatmak olan "güvenlik kuşağı" içinde Türkiye'nin kilit bir rol oynamasına, Türkiye'ye dayanarak bölgede gerici askersel-politik paktlar oluşturmaya, bu konuda Batı Avrupa emperyalizminin de desteğini almaya çalışıyor. Açık askersel yönetim altında olan, suçu yalnızca barışı savunmak, yalnızca namuslu sendikacılık yapmak olan insanların yargılanmasının sürüp gittiği bir Türkiye, bu görünüm, elbette emperyalizmin bu amaçları için çok uygun değil. Açık askersel yönetim altındaki bir NATO üyesi, özgürlük, demokrasi örneği diye yutturulmak istenen NATO vitrininde bir leke oluyor.

Böyle de olsa, eğer Barış Komitesi yöneticileri ve DİSK'li sendikacıların kurtarılması için, cuntanın işkence ve cinayetlerini sergilemek için yükselen güçlü dayanışma olmasaydı, emperyalizm de, faşist diktatörlük de kolay kolay böyle bir manevraya yönelemezlerdi. Şimdi elde edilen bu kazanımı daha da ilerletmek gerekiyor. Tüm politik tutukluları kurtarmak için çabaları artırmak gerekiyor.

Üçüncü olarak şu görülmelidir: Faşist diktatörlükler ya halkın güçlü direnişleri altında "YIKILIR", ya sınırlı bir muhalefet ve faşizmin kendi iç çelişkileri nedeniyle "ÇÖZÜLÜR" ya da onu getiren emperyalizm ve işbirlikçileri tarafından artık uygun görülmediği için "KALDIRILIR-GERİ ÇEKİLİR". Bu son biçim ilk ikisinden kökten farklıdır.

Bugün Türkiye'de faşizm ne çözülüyor, ne de kaldırılıyor. Fakat eğer "kaldırılma" hazırlıklarının ciddi işaretleri görülürse, bunu hemen saptamalıyız. Çünkü bu muhalefetin sıralarında yeni şaşırmaları beraberinde getirecektir ve bizim de yeni bir tutum belirlememizi gerektirecektir.

Bir zamanlar Marks'ın söylediği gibi, bugün Türkiye'de düzen kendi iç bağlarından öylesine boşanıyor ki, düzenin sahipleri için düzeni kurtarmanın giderek tek yolu kalıyor; düzeni profesyonel hırsızlara ve ekonomik anarşinin eline teslim etmek. Ve ancak onların eliyle yeni düzeni yeniden kurmak.

Kuşkusuz böyle bir düzene uygun bir politik yapı, hukuk ve ahlak yapısı gerekir. Bugün toplumumuzda bilinçli politikalar sonucu çöken ve temellerinden sarsılan ahlaksal değerlerin, halkın olumlu geleneklerinin, ulusal kültürünün demokratik ögelerinin yerine, ahlaksızlık, hırsızlık, zorbalık, fuhuş, rüşvet, kültürsüzlük, yozlaşma, politik şantaj geçiriliyor.

Son haftalarda açığa çıkan ve hükümet içinde derin çatışmalara, Tercüman gazetesinin kapatılmasına kadar varan döviz ve altın kaçakçılığı olayı, Türkiye kapitalizminin vahşi ve insanlık düşmanı içyüzünü apaçık gözler önüne sermiştir. Evde aç bekleyen bebeleri için özgürlüğünü ve daha da önemlisi onurunu bile yitirmeyi göze alarak fırından ekmek çalmak zorunda kalan yoksul babalar ve Türkiye'nin toplam dış borçlarının yarısına yakın bir miktarda altın ve dövizi, yani halkın alınterini yurtdışına kaçıran vurguncu kapitalistler! İşte Türkiye'nin gerçekleri böylesinedir.

Çıkış yolu nerede?

Yığınlara derinden güvenmek ne demektir bilmeyenler halkımızın tüm bu koşullar karşısında sessiz kalacağını düşünüyorlar. Kuşkusuz yığın eylemleri, büyük çaplı grevler, gösteriler bugün henüz görülmüyor. Ama yukarda sözünü ettiğimiz ve benzeri örnekleri yorumlayabilenlerin, halkımızın aslında sessiz olmadığını anlamaları zor değildir. Yaşamak için, çoluk-çocuğu için böylesi bedelleri göze alanlar, eğer gerçek politik düşmanlarını görebilirlerse, daha doğrusu bizler, onlara bunu göstermeyi başarabilirsek, yığınların eylemi, tıpkı uzun süren bir kuraklıktan sonra gelen sağanak gibi, yıldırımlarla, şimşeklerle, gök gürültüleri ile gelecektir. Bunun arkası, büyük şairimizin dediği gibi, ıslak bir bezle gıcır gıcır silinmiş masmavi bir gökyüzü, bahar, özgürlük türküleridir.

Ama bu nasıl olacak? Yağmur duasına çıkmak bize göre değil. Yığınların eylemini kollarımızı kavuşturup bekleyemeyiz. Biz kimileri gibi ne geleceğe ilişkin umutlarımızı, heyecanlarımızı biteviye dile getirmekle, basma kalıp düşüncelerle, içi boş keskin belgilerle oyalanabiliriz, ne de utangaç günah çıkarmaların ardına saklanıp görevi burjuvazinin şu ya da bu koluna teslim edebiliriz.

Emperyalizme bağımlılık ve faşist diktatörlük altında sürdürülen bu akıl dışı ulusal hıyanet politikasını durdurmak gerekir. Emperyalist bağımlılığı geriletmek ve faşist diktatörlüğü yıkmak gerekir. Bu tehlikeli gidiş önlenmelidir.

TKP, yalnızca halkımızın geleceğini temsil etmiyor, aynı zamanda da bugününe, bugünkü savaşımına da sahip çıkıyor. Bu nokta iyi kavranmalıdır. Bizi sözde halk adına, yığınlar adına, işçi sınıfı adına konuşup da, pratikde kenarda kalanlardan ayıran en köklü fark burada yatıyor. Bizim devrim ve demokrasi anlayışımızın, partimizin bugünkü politik taktiklerinin anlamı burada gizlidir. Halkın sempatisini, güvenini kazanmak, desteğini alabilmek, öncü olabilmek sözle olmaz. Bugünden, her gün, onun acılarını paylaşmadan, güncel savaşımına yol göstermeden, karınca gibi çalışmadan öncü olunamaz. Devrimin politik ordusu ancak böyle bir savaş içinde adım adım oluşabilir.

Biz amaçlarımızı hiç gizlemedik, gizlemiyoruz. Yukardan beri ancak bazı →

yanlarına dokunduğumuz ülkemizin ekonomik ve sosyal durumu, gerçekte, halkımızın acılarına en köklü biçimde, ancak tüm bozuklukların, hastalıkların kaynağı olan kapitalizmi yıkıp sosyalizmi kurmakla son verilebileceğini gösteriyor.

Ancak, köklü devrimci dönüşümlerin gerekliliği, yığınlarca kendi deneyleri temelinde kavranmadan, bu yolda tek bir adım bile atılamıyacağının da tarih şahididir.

TKP, bu tehlikeli gidişi durdurmak isteyen, ülkenin ilerlemesinin önündeki dünden gelen ve bugünkü engellerin kalkmasını isteyen, bunun için çaba harcayan herkesle beraberdir. Biz emperyalizme ve diktatörlüğe karşı tüm güçlerle diyalog içinde olmanın zorunluluğuna inanıyoruz. Tüm ulusal, demokratik güçlerin kendi arasında, solun kendi içindeki ve sol güçlerle diğer demokrasi güçleri arasındaki diyalog, birlik sürecinin ilerlemesinin tek yoludur.

Bugün ülkemizde ekonomik konular yoğun tartışılıyor. Biz bunu yararsız görmüyoruz. Biz ekonomik bunalımdan ancak emekten yana bir politika ile çıkılabileceğini düşünüyoruz. Ama bugün kimi ilerici ekonomistlerin de görmeye başladığı gibi, ufukta görünen toptan çöküşü önlemek için bir alternatif politika oluşturma hedefini yararlı görüyoruz. Bunun tek yolu, bize göre, İMF ile yapılan anlaşmaların iptali, dış borç ödemelerinin durdurulması, yağma politikasına destek veren tekellerin eylemlerinin sınırlandırılması, büyük vurgunculuğa, kaçakçılığa dayanan kapkaç iç ve dış ticaretin önlenmesi, büyük sermayenin etkili vergilendirilmesi, devlet ekonomik sektörünün güçlendirilmesidir.

Ancak böylece ekonominin' ulusal temellerinin yokedilmesi önlenebilir ve çöküşe doğru gidiş durdurulabilir. Böyle bir politika, ekonomik bunalıma köklü çözüm getirmek için henüz yetersiz olsa da, yalnızca işçi ve emekçi sınıfların çıkarına değil, ekonomik eylemini ülke topraklarına bağlamış, işbirlikçi olmayan sermaye sahiplerinin de çıkarınadır.

Ne var ki, böyle bir politikanın bile, faşist diktatörlük altında uygulanabileceğini sanmak hayaldır; hırsızı katile şikayet etmek olur.

Özal halka sürekli "önce ekonomi düzelecek, ancak sonra demokrasi gelir" fikrini aşılamaya çalışıyor. Burjuva basınının kimi köşe yazarları da bu fikrin şampiyonluğunu yapıyor.

Önce meseleyi doğru oturtalım. Demokrasi gelmeden ekonomik alanda ciddi hiçbir iyileşme olamaz.

Rejim ve demokrasi tartışmasının diktatörlük altında ne kadar zor ve tehlikeli olduğunun bilincindeyiz. Demokratik haklar isteyen aydınların üzerine diktatörlüğün nasıl barbarca çullandığını gördük. Ama savaşımdan başka bir yol da yoktur.

Ulusal demokrasi

Farklı demokrasi anlayışları var. Bu çok doğal. Eski, geleneksel politik güçler, çevreler, yeni düşüncelerle, yeni güçler, yepyeni düşüncelerle nasıl bir demokrasi, nasıl bir rejim sorusuna yanıt arıyorlar. Öte yandan kendi deneyi ile halkın demokrasi bilinci gelişiyor. Eğer biz toplumumuzdaki sosyal düşüncenin tarihsel gelişmesini ve güncel düzeyini, farklılıkları ve bu farklılıkları doğuran tarihsel, sınıfsal ve sosyal nedenleri yeterince kavrayamazsak, yönlendirici olamayız.

Bazıları "devrim demokrasiyi getirir" demekle yetiniyorlar. Bu kestirme ve yaşamdan kopuk yanıtta demokrasi denen şey varolmadığı için bu fikir ile tartışmak hemen hemen olanaksızdır.

Önemlice bir çevreyi etkileyen bir başka anlayış, Batı Avrupa tipi bir sosyal demokrasi anlayışıdır. Bu görüşün çeşitli varyantları da var.

Bir diğeri, burjuva demokrasisini savunmakla birlikte, eğer biz yanlış anlamıyorsak, 12 Eylül öncesindeki bir demokrasi anlayışıyla yetiniyor.

TKP ise ulusal demokrasi anlayışını ileri sürüyor.

Önce şuna yanıt verelim.Batı Avrupa tipi bir demokrasi de, 12 Eylül öncesindeki demokrasi de, bugünkü faşist rejimden daha iyi değil midir? Duraksamadan bu soruya evet deriz. Faşizme karşı böyle bir demokrasiyi küçümsemek hiçbir zaman aklımızdan geçmez. Faşizme karşı alternatif burjuva demokratik hak ve özgürlükler değil mi? Bu da bütünüyle doğru.

Ama sorun başkadır. Birincisi, bir seçme durumu ile karşı karşıya değiliz. İkincisi, Türkiye'de Batı Avrupa tipi bir demokrasiyi gerçekleşebilir görmüyoruz. Çünkü böyle bir demokrasi, gelişmiş kapitalist ülkelerin somut tarihsel koşullarının bir ürünüdür. Bizde kapitalizmi gelişmiş gösteren kimi "sol" ların demokrasi konusuna açık yanıt getirememelerinin nedeni de budur. Üçüncüsü, 12 Eylül öncesindeki demokrasi anlayışı ise halkın ileri kesimlerinin demokrasi güçlerinin bilincinde genel olarak aşılmıştır.

Bizim ileri sürdüğümüz ulusal demokrasi ise, ülkemizin kendi sosyal ve sınıfsal gerçeğinden, tarihsel ve somut olarak çıkan, toplumun demokrasi bilincinin yükseldiği boyutu içermekle birlikte, onu daha da geliştiren, gerçekleşebilir, reel güçleri olan bir demokrasi anlayışıdır. Özü, karakteri bakımından burjuva demokrasisi olmakla birlikte, onu aşma eğilimi taşıyan iki özelliği vardır. Birincisi, antiemperyalist nitelikte oluşudur. Bu onun ulusal ve dolayısıyla sosyal niteliğini belirliyor. İkincisi sınıfsal niteliğidir. İşçi sınıfının etkinliğine, ağırlığına, öncülüğüne dayanıyor olmasıdır.

Bu amacı gerçekleştirecek reel güçler vardır. Ağır ekonomik sömürüye, politik baskılara, başta işçiler olmak üzere hemen hemen tüm kesimlerden, Kürt halkından artan hoşnutsuzluk sesleri geliyor.

Diktatörlüğe, cuntanın sahte partilerine ve sahte parlamentoya karşı halkın tepkisi yerel seçimlerde kendini açıkça ortaya koydu.

Ordu içinde, 12 Eylül devirmesini gerçekleştiren generallerce nasıl aldatıldıklarını, kandırılarak işçi sınıfının, halkın, ilericilerin üzerlerine sürüldüklerini, ulusal çıkarlara ihanete zorlandıklarını anlayan yurtsever subay ve assubayların, erlerin sayısı artıyor.

Yurtdışındaki işçilerimiz ve tüm dünya barış ve demokrasi güçleri halkımızın yanındadır.

Öte yandan günümüz koşullarında zayıf ve sosyal tabanı dar olan faşist diktatörlüğün attığı adımlar, egemen güçler içindeki ayrışmayı hızlandırıyor. Büyük burjuvazinin kimi kesimleri bile artık rejime eski desteği veremiyorlar.

Bütün bunlar, diktatörlük karşıtı güçlerin ne denli geniş olduğunu ve faşizmi yıkmanın olanaklarını gösteriyor.

Ama ne yazık ki, nesnel durum böyle de olsa, diktatörlük karşıtı güçlerin birliği süreci son derece yavaş gelişiyor.

Öte yandan, karşı karşıya kaldığı tehlikeyi çok iyi gören diktatörlük yeni manevralara hazırlanıyor. Özal hükümeti hızla yıpranıyor. Ama emperyalizm ve diktatörlük daha dört yıl bu hükümetin ayakta kalmasına çok şey bağlıyor. Bu süre içinde hemen hemen en önemli amaçlarına varmak istiyorlar. Bu amaçların ne olduğunu açıkladık. Öte yandan zorda kalırlarsa kendileri için en uygun olacak hükümet biçimlerini şimdiden hazırlamaya çalışıyorlar.

Bu oyun bozulmalıdır. Bu vatan düşmanı, halk düşmanı hükümete değil dört yıl, dört ay bile hükümet etme olanağı verilmemelidir.

Birlik sürecini ilerletmek için

Diktatörlük karşıtı güçlerin arasında bu hükümeti yıkma temelinde bir diyalogu başlatmak, çok daha ileriye gidişin kapısını açabilir. Diktatörlüğün manevra yapma olanağını daraltabilir. Biz, emperyalizmin konumlarını geriletmek, faşist diktatörlüğü yıkmak için demokrasi anlayışı ne olursa olsun herkesle ortak savaşa hazırız.

TKP, burjuva muhalefeti de içinde, demokratik ve sol güçler içinde bu yöndeki tüm girişimlere destek verecektir.

Biz, burjuva muhalefet parti ve akımlarına yaklaşırken, onların kendi sınıfsal konumları sonucu sınırlı bir demokrasi anlayışında olduklarını vurgulamakla yetinmiyoruz. Biz bu güçlerin de faşist diktatörlüğün baskılarına hedef olduklarını görüyoruz. Yalnızca yasal savaşım yolunu benimseyen bu güçlerin elde ettikleri yasal konumları korumak için dikkatli davranmalarını, bunu tek başına sonuç alıcı bir yol olarak görmesek de, anlayışla karşılıyoruz.

Ne var ki, biz bu güçlere, sol güçlerle yapıcı bir diyalog içine girmedikleri sürece, bizim illegal koşullarda sava-

→

şım yürütmemize hak vermedikleri sürece, halkımızın demokrasi savaşımına kalıcı bir katkıda bulunamayacaklarını da hatırlatmak istiyoruz. Diktatörlüğün demokrasi güçlerini bölüp parçalama çabalarını ve yeni yeni manevralara başvurmasını boşa çıkarmanın tek yolu budur. Farklı koşullarda savaşım, diyaloga engel değildir. Tersine tüm demokrasi güçlerinin ortak platformunun oluşması için, bu zorunludur. Ama biz, baskıları öne sürerek bir kenarda bekleyenleri, daha iyi koşulları gözleyenleri de doğru tutumda görmediğimizi belirtmek isteriz. Ve diktatörlüğün manevra hazırlıklarını göremeyen, buna alet olan, cuntayla, onun parlamentosu ile uzlaşan tutumların açık biçimde karşısında olacağız.

Kendisine ilerici, Atatürkçü, sosyal demokrat diyen politik güçleri, böylesine uzlaşmalara girmedikleri ve sol güçlerle diyaloga açık oldukları sürece demokrasi yolunda destekleyeceğiz.

Sol içinde ise, halkın diktatörlüğe karşı savaşının yanında aktif yer alan, sol güçlerin halk üzerindeki saygınlığını artıracak her güçle beraber olacağız.

Kuşkusuz her durumda TKP kendi görüşlerini ve konumlarını açıklamaktan geri durmayacaktır.

Biz, birlik sürecini olumsuz etkileyen kimi etmenlerin aşılması ile bu sürecin çok daha hızlı gelişeceğine inanıyoruz.

Birincisi, gerek sol ve gerekse demokratik güçler üzerinde yıkıcı, birliği engelleyici etkiler yaratan antikomünizm, antisovyetizmdir. Özellikle başta yığınların bilincinde ciddi yanılgılar yaratan, Sovyetler Birliği'nin, diğer sosyalist ülkelerin, komünistlerin "terörün arkasında olduğu", "demokratik olmadığı", yalanı, bu utanmazca kara çalma geliyor. Bugün kanlı bir terör uygulayan diktatörlüğün gelirken "terörü önleme" gerekçesine nasıl sarıldığını, bunun nasıl etkili olduğunu unutmayalım. Diktatörlük bugün de zayıfladıkça yeniden bu silaha sarılmaya hazırlanıyor. Kimi demokrat güçler ve kısır hesaplar peşinde olan ya da ideolojik planda sağa savrulan kimi sol örgütler kendilerine de yönelen bu tehlikeyi görmüyor, antisovyetik, antikomünist kampanyalara karşı tutum almıyor, hatta kendilerini bu kampanyaların etkisi altında kalmaktan kurtaramıyorlar.

Şovenizm de halkın, demokratik güçlerin birliğini parçalayan, gericiliğin elindeki başka bir güçlü ideolojik silah oluyor. Bugün çok daha açık sürdürülen, Kürt halkına barbarca saldıran, onu tarih sahnesinden silmeye çalışan faşist-şovenist kıyıma karşı çıkmak her demokratın görevidir. Türk halkının kurtuluşu Kürt halkından ayrı düşünülemez. Kürt halkının varlığını görmezden gelmek iki halkın özgürce birlik olanağını zayıflatır. Bölgemizde Türk, Kürt, Arap, Yunan ve Kıbrıs Rum halklarını birbirine düşüren şoven kışkırtmalara, emperyalizme yarayan yayılmacı saldırılara karşı çıkmak demokrat olmanın, yurtseverliğin, barıştan yana olmanın, ulusal çıkarları koruma kararlılığının en güçlü belirtisi olacaktır.

Sol güçler içinde kaba kuvvetle görüşlerini dayatma, bireysel, teröre başvurma yöntemlerine TKP şiddetle karşıdır. Terörizme karşı olan güçlerin birbirini anlamaya çalışmak, haklıyı haksızı ayırmak yerine, ortaya çıkan büyük-küçük her olayı bir çatışma nedeni saymasını da birliğe zararlı tutumlar olarak görüyoruz.

Başarmak zorundayız

Bir kez daha yinelememe gerek yok ki, ülkemizin durumu, işçi sınıfımızın, halkımızın karşı karşıya olduğu tehlikeler, önümüze yarına ertelenemez görevler koyuyor.

Bu görevler karmaşık ve çetindir. Partimiz zor koşullarda, saldırıların ardı arkası kesilmemiş, yeni saldırı tehlikeleri ortadan kalkmamışken, 64. kuruluş yıldönümünü, barış ve demokrasi için savaşın en önünde karşılıyor.

Dikkatinizi doğrudan partimize yönelik olan şu tehlikeye çekmek istiyorum. Polis bizi örgütsel olarak yokedemedi, bölüp parçalamayı başaramadı. Ama bu, yeniden saldırmayacak, bunu denemeyecek demek değildir. Üstelik eğer yeni ve toplu bir saldırıya girişirse bunu kuduzca yapacaktır. Bizi yokedemeyeceğini bilmenin öfkesi ile yapacaktır. Bu saldırı onun moral çöküntüsünü gösterecektir. Bizim moralimizi ise bozamıyacaktır. Ne kadar ağır kayıplar verdirse de, savaşımızı engelleyemeyecektir.

Şimdi özellikle, bu tehlikeyi, buna karşı önlemleri pekiştirmeyi unutmaksızın, düşmanın bizi yığınlardan, demokrasi güçlerinden yalıtlama yolundaki taktiğine de dikkat vermeliyiz. Bu taktik partimiz için hiç de yeni değildir.

Bu taktiği boşa çıkarmak da, önümüzde duran tüm görevleri yerine getirmek de tek bir şeye bağlı kalıyor: TKP'yi daha da güçlendirmeye, onun politik yöneticiliğini yükseltmeye, bunu pratik önderlikle tamamlamaya.

Bir komünist partisinin öncülük rolü, Marksizm-Leninizm'in ilkelerine bağlılığın derecesi, onun bağlaşıklık kurma yeteneği ile de ölçülür. Şimdi politikamızın ana yönü "birlik politikası"dır. Her alanda, her çalışmada unutmamamız gereken yön budur.

Ancak, tüm çalışmalarımız içinde uzanan kızıl çizgi şudur: TKP işçi sınıfının öncü partisidir. Öncelikle işçi sınıfının en özverili, en yiğit evlatlarını savaşımımıza kazanmalıyız, öncelikle işçiler içinde ve şimdikinden çok daha fazla ve konspiratif bakımdan sağlam hücreler kurmalıyız. İşçiler, köylüler, öteki emekçiler, gençler içinde, toplumun en çok ezilen kesimleri içinde yığınların günlük istemleri için savaşmalıyız. Onlarda yitirdikleri demokratik haklarını geri alma yolunda isyan duygusu yaratmalıyız.

Bunun için bize gerekli olan nedir? Şimdikinden çok daha yüksek bir Leninci çelik parti disiplini! Bu işçi sınıfımızın, halkımızın davasını başarıya ulaştırmak için, yığınlarla bağlanma derecemizi yükseltmek için zorunludur.

İki ay sonra Türkiye Komünist Partisi 5. Kongresi'nin birinci yılı dolmuş olacak. Barış ve Ulusal Demokrasi belgisi altında toplanan 5. Kongre bizi, düne ve geleceğe sıkıca bağlayan partimiz tarihinde önemli bir dönemeç noktasıydı. Önemli görevler yükledi.

TKP ağır saldırılar altında halkımızın önünde yüklendiği sorumluluk dolu görevleri adım adım ama duraksamadan yerine getirecektir. Başaracağız, çünkü başarmak zorundayız.

Kuruluş günümüzde sizlere yaşam kadar değerli, onun kadar zor savaşımınızda başarılar dilerim.

BU İKTİDAR...

Başı 1. sayfada

nin kimi kesimleri de Özal hükümetinden umut kesmiş durumdadır. ANAP hükümetinde bakanların birbirine girmesinin, Maliye ve Gümrük Bakanının kaçakçılık olayları üzerine açıklama yapmasını önlemek için Evren'in, Özal' ın açık baskı yapmak zorunda kalmalarının, geçmişte eşi-örneği görülmemiş bu olayların temelinde ekonomik, sosyal, politik ulusal çapta kangrenleşen sorunlar, faşist rejimin derin açmazı yatıyor.

Şimdi halk Özal'ın ekonomik duruma ilişkin vaadlerinin asılsızlığını ve 12 Eylül darbecilerinin, darbe sabahı öne sürdüklerinin tam tersine eskisinden çok daha yoz, çok daha halk ve vatan düşmanı bir politik rejim yarattıklarını görüyor. İş, ekmek, toprak için, özgürlükler için savaşıma atılma fikri güç kazanıyor.

Diktatörlük karşıtı güçlerin sıralarında, demokratik hak ve özgürlüklerin sağlanmasının, ekonomik çöküşün önlenmesinin, Washington'un dayatmalarına karşı durulmasının ivediliği konusunda giderek bir görüş birliği oluşuyor.

İstanbul'dan bir grup yurtsever adına somut çalışmaları konusunda bize yazan bir yoldaşın mektubunda belirtildiği gibi, "komünistler, ayrı ayrı istemler uğrunda savaşan yığınların birliğini sağlamak, tüm demokrasi güçlerinin birliğine katkıda bulunmak için savaşıyorlar. İş, ekmek, toprak, özgürlük ve demokrasi uğrundaki savaşımların birleşmesi için her çabayı gösteriyor, emekçi halkın aydınlık ve mutlu geleceğinin kurulması uğrunda savaşanlara en ufak bir yardımı bile esirgemiyorlar. Bu iktidar yıkılmadan halkın, ülkenin tek bir sorununun bile çözülemeyeceğini inatla, sabırla herkese anlatıyorlar."

Çürüme ve yozlaşmanın boyutları

Mehmet ERGÜL

24 Haziran 1982. Evren, Zonguldak'ta konuşuyor: "Hırsızlık ve suiistimali benim çocuğum yapmış olsa,onu da mahkemeye veririm."
29 Kasım 1982. Evren, Hopa'da konuşuyor: "Rüşvet alanı suçüstü yakalatın."
Ve Kapıkule'deki son kaçakçılık ve rüşvet olayları...Kendi bakanları, "polis devleti mi bu? Her şeyi açıklayacağım" diyecek oluyor. Özal, fedailerini yollayıp Arıkan'ı susturuyor. Evren, Arıkan'ı apar topar Köşk'e çağırıp zılgıtı çekiyor. Bakan, sus-pus kesiliyor.
Kapıkule'de kokusu çıkan pislik, ülkemizdeki çürüme ve yozlaşmanın, rejimin politik kokuşmuşluğunun yalnızca bir kesitidir. Kapıkule vurgunu, kaçakçılık ve rüşvetin, dibi derinlerdeki bu buzdağının su yüzüne çıkmış ufacık bir parçasıdır.

●

Henüz cuntanın ilk ayları... Santral Holding'in 400 çuval dolusu yolsuzluk dosyası çıkıyor ortaya. Daha o günlerde "Santral Holding ve Bezmen'lerin Türkiye'de döviz ve sigara kaçakçılığını örgütleyen 5-6 aileden biri olduğu" biliniyordu. (Cumhuriyet, 15Aralık 1980) Daha o günlerde "Türkiye'deki kirli işlerle uğraşan bu 5-6 ailenin Türkiye'nin bir yıl içinde gereksinimi olan döviz tutarından çok fazlasını dışarı kaçırdığı" biliniyordu. (Cumhuriyet, 16 Aralık 1980) Ne oldu sonunda? Sonunda çuval çuval dosyaların hepsi hasıraltı edildi. Olayı açığa vuran Cumhuriyet gazetesini kaç kez kapattılar. Bezmenlerin işi ise hala tıkırında.
Son yıllarda İsviçre bankalarına kaçırılan döviz tutarının 10 milyar doları bulduğu belirtiliyor. Bu miktar, Türkiye'nin dış borçlarının yaklaşık yarısı. Kim kaçırıyor bunca dövizi? Bilinmiyor mu? Biliniyor. Nerede bunlar? Gündüzleri Çankaya'da, Genel Kurmay'da, holdinglerde, bankalarda, bakanlıklarda ve her akşam lüks otellerin Amerikan barlarında, Abdullah'ta, Etiler'de Şamdan'da.
Onbinlerce küçük esnafa bir yılda bankalardan açılan kredi toplamı 60 milyar lira. Bir tek Sakıp Sabancı'nın bir yılda kullandığı kredi miktarı ise 225 milyar lira. Onbinlerce küçük esnafın kullandığı toplam kredinin neredeyse dört kat.
Kayserili Hacı Ömer Ağa'nın oğlu boşuna mı eski bir başbakanı (Naim Talu), eski bir Genel Kurmay Başkanını (Semih Sancar) holdinginde dolgun maaşla, hisse senetleriyle tutuyor? MDP'nin başı emekli general Sunalp'e, her çeşit burjuva partisine girip çıkan, eski Gümrük Bakanı, şimdi ANAP'lı, "politikada demirbaş, Fethi Çelikbaş"a "iş dünyası"ndaki büyük becerilerinden ötürü mü bankasında, holdinglerinde birer idare meclisi üyeliği veriyor?
12 Eylül sonrasında, şöyle bir sıkıyönetim mahkemesi önüne çıkarılan Mafya babası, armatör Kalkavan "biz hepimiz bu kadar mıyız?" diye soruyordu. "Ya bizim gemilere refakat eden, hücumbotlarına komuta eden Boğaz Komutanı nerede? Karada ekipleriyle emniyetimizi sağlayan Emniyet Amirleri nerede?" (Atılım, Nisan 1981)
Sahi, neredeler şimdi? Yalnız Mafya babaları kulüp yöneticiliğinden parti kuruculuğuna terfi edecek değiller ya... Onlar da terfi ettiler. Emniyet âmiri müdür oldu, Donanma ve Boğaz Komutanı Zahit Atakan Deniz Kuvvetleri Komutanlığına yükseldi. Kalkavanlara gelince: Biri değil, ikisi değil,tam yedisi birden Kalkavan sülâlesi Deniz Ticaret Odası Yönetim Kurulu'na girdi. Topu birden sık sık St. Moritz'deki villalarında görülebilir.
Milyarlık Caterpillar yedek parça kaçakçılığı davasında tanıklık yapan İstanbul Mali Şube Müdürü Sadettin Tantan, yurt dışında firarda bulunan Çukurova Holding'in başı Mehmet Emin Karamehmet ve arkadaşlarının İnterpol aracılığıyla adım adım izlendiğini söylüyordu. (Hürriyet, 5 Temmuz 1983) Ne oldu sonunda? Şimdi milyarlık kaçakçı Karamehmet, Özal'ın ziyafet sofrasında yanıbaşında oturuyor.
Boeing uçaklarının tanesi piyasada 21 milyon dolardan satılıyor. Türk Hava Yolları'na her biri 50 milyon dolardan dört Boeing uçağı aldılar. (Milli Gazete, 17 Mayıs 1984) Dört uçakta toplam 116 milyon dolarlık fark kimin cebine girdi?
Yüzde 3'ün altındaki akaryakıt zamlarında stok bildirimine gerek yok dediler. Böylece benzine gelen her zamda 400 milyon lira akaryakıt bayilerinin cebine girmedi mi?
Eski Hava Kuvvetleri Komutanı, Lockheed rüşvetçisi, Evren'in "temiz" adamlarından MDP Niğde milletvekili Emin Alpkaya'nın, emekli general Kemal Demiralay'ın içinde olduğu Ereğli Demir Çelik Fabrikalarındaki kömür yolsuzluğu dosyasına ne oldu? 235 milyon liralık kömür yolsuzluğu dosyasını, "biz yeni hesapları inceliyoruz, eskisi bizi ilgilendirmez" diye Meclis Komisyonu'nda hasıraltı eden ANAP'lı "temiz" milletvekili Rezzan Şahinkaya değil mi?
Hangi birini saymalı? Holding patronlarına gümrük kapılarının yanıbaşında tanıdıkları imtiyazların, hayali antrepolar yoluyla kaçırılan milyarların haddi hesabı var mı?

●

Rüşvet, kaçakçılık, kamu fonlarının holdinglere peşkeş çekilmesi, yakın akrabaların devlet kademelerinde önemli mevkilere getirilmesi, bütün bunlar hep kapitalist topluma özgü olgular. Bunda da şaşacak bir şey yoktur. Çünkü bu düzenin itici gücü, yalnızca para ve kârdır. Bireyin toplum içindeki değerini, bir işin başarısını belirleyen de budur. Kapitalist sistemde politik erk de,para ve kâr temeli üzerine oturur.
Kapitalist bir toplum olan ülkemizde de bu böyledir. Nedir ki özellikle 24 Ocak kararlarından, generallerin erke gelmesinden sonra kokuşma ve çürüme, rüşvet, kaçakçılık, politik yozlaşmışlık artık burjuva erk sisteminin sürekli bir türevi olmaktan çıkmış, sistemin tam da özü durumuna gelmiştir.
Daha önceleri devletle büyük iş çevreleri arasında hiç de yasal sayılmayan ilişkiler, zamanla artık yadırganmayan yasal birer ilişki durumuna dönüşmüş, hatta doğal kabul edilmeye başlanmıştır. OYAK'ın kurulup dal budak salması, generallerle holding başlarının "iş yaşamı" içinde gelişen ilişkileri, emekliye ayrılan generallerin holding ve bankalarda yönetim kurulu üyeliğine gelmeleri, artık sıradan bir olay durumuna gelmiştir. Holdinglerin tepe yönetimiyle hükümetteki bakanlıklar arasında çift yönlü trafik, gelişmiş kapitalist ülkelerde raslanan boyutları bile aşmıştır. Ulusu hükümetinin 11 bakanı Doğuş, Koç, Çukurova, Ercan, Edpa, Ege Metal gibi holdinglerin ve İş Bankası'nın yönetim kurullarına gider, çoğu geldikleri yere dönerken (Hürriyet, 23 Nisan 1984), Özal hükümetinin 10 bakanı da başta ENKA olmak üzere, Sabancı, Hema, Okumuş, Taksan ve Keban Holding'ten gelmiştir. (Nokta Dergisi, 19-25 Aralık 1983)
Daha önce resmi dış ziyaretlerde yeri bile düşünülemeyecek olan işbirlikçi burjuvazinin başları şimdi Cumhurbaşkanlarının, Başbakanların dış gezilerinde, hem de bir çırpıda 400'ü birden, boy gösterir olmuşlardır. Daha önceleri burjuva yasalarının suç saydığı pekçok alan, suç olmaktan çıkarılmış, kaçakçılık yasallaştırılmıştır. Örneğin Türk Parasının Değerini Koruma Yasası'nın kaldırılması, yabancı para ve döviz bulundurmanın suç olmaktan çıkarılması, serbest bölgeler ilanı, kara paranın (sırdaş hesap) birkaç kez aklanması, holdinglere hayali antrepo imtiyazının tanınması gibi. "Her türlü muhabbet tellalı ve simsarının, eroin ve esrar satıcısıyla, muhtelif cins kaçak eşya satıcısının" (Cumhuriyet, 28 Ağustos 1984) bir vergi dairesince resmi birer vergi mükellefi sayılması, rejimin politik kokuşmuşluğunun vardığı boyutları gösteren çarpıcı bir örnektir.

●

Nasıl terörizm, politik erkin, demokratik güçlere karşı egemen bir gruptan yana yeniden dağılımının bir aracı ise, kaçakçılık ve rüşvet de, ulusal gelirin emekçi halkın zararına egemen sınıftan yana ek, katmerli bir yeniden dağılımın bir aracıdır.
"Terörü önleyeceğiz" dediler. Terörü en yüksek düzeye, devlet terörü düzeyine çıkardılar.
"Kaçakçılığı, rüşveti önleyeceğiz" dediler. Onu sistemin özü durumuna getirdiler.
Militarist generaller, holding başları, İMF'nin haciz memuru Özal'lar hastalığın çaresi değil, hastalığın ta kendisidirler.

Muhabirlerimiz bildiriyor...

DİRENDİLER, KAZANDILAR

Ş. Bulut- Gaziantep

Gaziantep'te konfeksiyon atölyelerinde çalışan 500 işçi topluca işi bırakarak direnişe geçmişlerdi. Birliklerini koruyarak direnişlerini sürdüren konfeksiyoncular sonunda kazandılar. Roket hızıyla yükselen fiyatlar ve hayat pahalılığı karşısında yetersiz de olsa, ücret arttırımı sağladılar. Atılım'ın 1 Eylül sayısında yayınlanan röpörtajda konuşan genç işçinin dile getirdiği gibi, konfeksiyonda çalışanlar, parça başına 10 lira arttırım istiyorlardı. Bunu elde ettiler.

Bu direniş, hangi koşullarda olursa olsun, direnince kazanıldığını gösteriyor.

ESNAF VE ÇIRAKLARIN DURUMU

Ali Kılıç-İstanbul

Evren-Özal diktatörlüğünün iyice yoksulluğa ittiği küçük esnafın, buralarda çalışan işçi ve çırakların içler acısı durumunu yakından gözlüyorum. Bir sanayi çarşısında lokantada çalışmaktayım.

Araba tamircilerinden, yedek parçacılardan oluşan esnaf, birkaç yıldır işlerin az olmasından yıkınır dururdu. İşlerdeki en ufak bir kıpırtı yeniden umutlanmalarına yol açardı. "Eh artık,işler yoluna giriyor" derlerdi. Ama rahatlama bir türlü gelmedi, durum her geçen gün daha kötüleşti.

Üstüne başına, ailesine yeni birşey almayı, eğlenmeyi çoktan unutan küçük esnaf, şimdi de boğazından, yiyeceğinden kısıyor. Lokantaya gelenlerle konuştuğumda, çoğu, "Ne yapayım kardeşim, günlerce dükkana bir müşteri gelmediği, çıraklara haftalarca paraveremediğimiz oluyor" diyor. Bazıları da gizli gizli zeytin ekmek yediklerini söylüyorlar. Hafta sonları, veresiye yiyenlerden para toplamaya gidildiğinde, çoğunun erkenden kepenkleri indirip gittikleri görülüyor. Pazartesi oldu mu başları önde, selam vermeden, görünmeden geçmeye çalışıyorlar.

Ya çıraklar, onların durumu? Bu hepsinden acı. Bin lira, iki, hadi en iyisi üç bin lira haftalık alan bu gençlerin aldıkları paranın çoğu yol parasına gidiyor. Çoğu öğleyin kuru ekmek yiyor, evden getirdiği bulgur aşını kaşıklıyor. Haftalığını alabildiğinde ya da müşteriden bahşiş koparttığında lokantaya gelip bir iskemleye ilişiyor ve kuru fasulye ısmarlıyorlar. Eğer masalarına -fazladan- birkaç parça domates, bir sivri biber götürürsen, minnet dolu gözlerle bakıyorlar.

İşte esnafın, çırağın durumu bu. Ama bütün bunların nedenini görmeye başlayan, kafasında sorular çoğalanı da az değil. "Ne olacak bu işin sonu, sonunda millet dayanamaz isyan eder" diyenler, Özal'ı Menderes'e benzetenler, sonunun ona benzeyeceğini söyleyenler çoğalıyor.

FAŞİST -İDARE-POLİS İŞBİRLİĞİ

V.Selim -Erzurum

Erzurum Atatürk Üniversitesi'nde faşistlerin provokasyonları artıyor. Faşistlerin demokrat öğrenciler üzerinde uyguladıkları göz korkutma ve yıldırma eylemleri, idare tarafından görmezlikten geliniyor, hatta açıkça destekleniyor. İdare ve kimi öğretim görevlileri, önceden hazırlanan listelere göre sınıf geçirmekte ve vize vermekteler.

Son olarak faşistler siyasi polisle el ele bir provokasyon düzenlediler. Önce, her zamanki gibi idare önüne toplanmış olan bir grup faşist, iki demokrat öğrenciye saldırarak tartakladılar. Olayın üzerine, okuldan topluca ayrılan 10 kadar öğrenciye, 30'u aşkın faşist okulun önündeki arazide saldırdılar. Kavga da, biri demokrat öğrencilerden olmak üzere 7 kişi ağır yaralandı.

Aynı günün akşamından itibaren, siyasi polis, MİT'in ve faşistlerin verdiği bilgilere dayanarak, elindeki listeyle birkaç faşistin yanısıra 100'e yakın öğrenciyi alıp götürdü. 3 günlük baskı ve işkenceden sonra, gözaltına alınanlar, başları sıfır numaraya vurularak serbest bırakıldılar. Ama arada olan olmuştu. Bu öğrencilere, giremedikleri sınavlar için bir hak daha tanınmadı. İdarenin bu oyunuyla, çoğu bu sene mezun olması gereken öğrenciler, birer sene kaybettiler.

HALK VE ESNAF ELELE

R.Kaya-İstanbul

Istanbul'da semt pazarlarında esnaflık yapan bir gencim. İşimizi her geçen gün daha da zorlaştırıyorlar. Eminönü'de merkez halden mal alırken karşılaştığımız zorlukları anlatmayacağım. Pazara ilk geldiğimizde karşımıza belediye zabıtası dikiliyor. Daha satışa başlamadan bastırıyorlar cezayı. İtiraz halinde ise küfür, dayak seç seçebildiğini. Bir de bakıyorsunuz ki, belediye zabıtası terazinizi almış götürüyor. İşte gitti günlük kazanç.

ANAP'ın belediye başkanları, biz pazarcılara karşı savaş açmış durumda. Şimdide halka ucuz sebze meyva satışına başladılar. Holdinglerin, parababalarını destekleyen Özal'ın belediyelerinin amacı, halka ucuz sebze sağlamak değil, yoksa Tanzim Satış Mağazalarını kapatmazlardı. Onların amacı bu alanı da esnaflardan temizleyerek MİGROS gibi tekelcilere teslim etmek. Asıl soygun o zaman başlayacak. Halk ve esnaf el ele bu oyunu bozabilir ve bozmalıdır da.

FAŞİSTLER

S.Yavuz-Diyarbakır

Ben Karakaya barajında çalışıyorum. Bizim işyerinde faşistler gemi azıya almaya başladılar. Bunlara DSİ 24. Bölge Müdürü Erdoğan Uğur arka çıkıyordu. Müdür, bir işçiyi alevi olduğu ve saz çaldığı gerekçesi ile işten attı, bu arada işyerine kendi faşist kadrolarını dolduruyor. Bu hizmetleri karşılığında, Erdoğan Uğur, Özal hükümeti tarafından ödüllendirilerek yeni görevlere çağırıldı. Bu faşist şimdi, Ankara Belediyesi Su ve Fen işleri'ne müdür olarak getirildi. Bölge müdürlüğüne onun yerine gelecek olanında ondan aşağı kalır yanının olmayacına inanılıyor.

HASTAHANE YERİNE HAPİSHANE

T. Tuna - Elazığ

Elazığ'da göğüs hastahanesi olarak planlanmış, inşaatı 1981 yılında bitmiş olan bina, hala faaliyete geçirilmiyor. Çünkü, bu bina Sıkıyönetim Komutanlığı tarafından cezaevi olarak kullanılıyor. Türk-Kürt birçok yurtsever burada yargılandı, burada tutuluyor.

1800 evler semtinde baskı ve işkenceler sürüyor. Semt sakinleri geceleri yükselen feryatları duyuyorlar. Elazığ'da MİT her tarafta kol geziyor. Kahvede, sokakta, mahallede insanlar birbirleriyle rahatça konuşamıyorlar.

Baskı ve zulüm Evren-Özal'ın sonunu geciktiremiyecektir.

ANAP USULÜ ÇÖZÜM

Özgür Çelik-Denizli

Baba oğuldan oluşan aile, gecekondusuna tapu beklerken karşısında dozerleri buldu. Önce direndiler, ama belediye görevlilerinin resmi arabaları gösterip "Biz seni belediyenin sosyal konutlarına kendi ellerimizle yerleştireceğiz" demeleri üzerine kabullendiler. Belediye görevlileri, 30 yaşındaki işsiz babadan ve 10 yaşındaki oğlundan meydana gelen bu aileyi, resmi arabalarla getirip "yeni evlerine" bıraktılar. Bu "sosyal konutlar", İncirlipınar semtinde kullanılmayan bir yüzme havuzunun yanındaki metruk soyunma kabineleriydi. Şimdi bu aile, üç adet soyunma kabininde yatıp kalkıyor, kömürsüz, sobasız kışı bekliyor.

Komünist YARIŞMA

daha çok haber... daha çok yazı... parti basınını güçlendir...

Haber ve yazılarınızı aşağıdaki adrese gönderebilirsiniz. Mektuplarınızda kimliğinizi açığa vuran, saklı kalması gereken bilgilere yer vermemelisiniz.

Gönderdiğiniz mektupların elimize ulaşıp ulaşmadığını öğrenmek için, her Çarşamba günü saat 17.00'den itibaren yayına giren radyo programında sunduğumuz gelen mektup dökümünü izleyebilirsiniz.

Yazışma adresimiz:
BOX 16 367 S 103 27 Stockholm-İsveç

BARIŞ SAVAŞÇILARINA VE BARIŞ HAREKETİNE ÖZGÜRLÜK

Ayşe ÇİMEN

"Türkiye'ye satılacak F-16 savaş uçakları İran'a karşı yapılacak bir Sovyet işgal saldırısı veya Balkanlardaki olağanüstü bir hareketlilik nedeniyle verilecektir." (ABD Dışişleri Bakan Yardımcısı William Schneider), "Körfezde durum vahimleşirse boru hatlarının denize ulaştığı limanlardan faydalanma yoluna gidilir. Bu bakımdan Türkiye'nin stratejik rolü çok büyüktür." (NATO eski genel sekreteri Luns) "Rusya'yı, şu andan itibaren yasadışı ilan ettim. Beş dakika sonra Rusya'yı bombalamaya başlıyoruz" (ABD Başkanı Reagan'ın "şaka"sı)

Amerikan emperyalizminin dünyaya ve ülkemize bakış açıları budur. İnsanlığın ensesinde dünyamızı toptan yokedecek bir nükleer savaş tehdidinin kızgın soluğu dolaşırken, ABD emperyalizminin bugünkü savaş manyağı temsilcisinin izinden yürümek kadar, dünya barışı ve halkımızın geleceği için tehlikeli ne olabilir ? ABD Başkanı Reagan ve NATO'nun Amerikalı Başkomutanı Rogers için, Türkiye savaş planlarında en kolay kullanabilecekleri bir piyondur. Çünkü, Türkiye'deki faşist diktatörlük Barış Derneği yöneticilerini zindanlarda tutarak, barış hareketini yasaklayarak, Türkiye barışsever güçlerinin dünya ve ülke barışı için savaşımlarının önünü kesmiştir. Bunun için Barış Derneği davasının sona erdirilmesi, yalnızca Barış Derneği yöneticilerinin zindanlardan kurtarılması için değil,barış hareketinin önündeki tehdidin kaldırılması için, dünya barışını ve yurdumuzu korumak için de büyük önem taşıyor.

Barış Derneği davası Askeri Yargıtay'da usul yönünden bozularak, yeniden bakılmak üzere İstanbul Sıkıyönetim Mahkemesi'ne geri gönderildi. Askeri Yargıtay'da başsavcı okuduğu 66 sayfalık tebliğnamede, TBD'nin yasal bir dernek olduğunu, başka örgütlerle ilişkisinin suç sayılamıyacağını, NATO'ya ve silahlanmaya karşı çıkmanın suç kanıtı olamayacağını belirtmek zorunda kaldı. Ama başsavcı, Genel Başkan Mahmut Dikerdem de içinde derneğin bazı üyelerinin "barış kavramını kullanarak, yasadışı TKP doğrultusunda propaganda yaptıkları"nı öne sürerek sekiz barışçı hakkındaki mahkumiyet kararının onaylanmasını istedi. Böylece Barış Derneği'nin eylemlerinde hiçbir suç unsuru olmadığı itiraf edilmiş oldu. Ama aynı zamanda antikomünizm silahıyla barış hareketini bölmek çabası gündeme geldi. Ne var ki, aynı eylemde bulunmuş insanların bir bölümünün bu eylem nedeniyle suçlu, öteki bölümünün suçsuz sayılması öylesine hukuk dışı bir savdır ki, Askeri Yargıtay 3.Dairesi bile, dünya ve Türkiye kamuoyu karşısında savcının isteği doğrultusunda bir karar almaya cesaret edememiştir. Mahkeme, faşist cunta karşısında da, gerçeği ilan etmeye, TBD'nin eylemlerinin ve tüm üyelerinin suçsuz olduğunu kabul etmeye cesaret edememiştir. Dünya çapında yükselen dayanışmanın sonucunda davayı usul yönünden de olsa bozmak zorunda kalmış, ama Barış Derneği yöneticilerinin tutukluluk durumuna son vermeyerek militarist çevrelere boyun eğmiştir.

Şimdi Türkiye Barış Derneği yöneticilerinin zindanda tutulmasının faşist rejimin hiçbir hukuksal kanıta dayanmayan politik bir kararı olduğu açıkça ortaya dökülmüştür. Bu davanın amacı, Türkiye barış hareketinin, barış güçlerinin elini kolunu bağlamaktı. Dikensiz gül bahçesinde, ülkemizi Amerikan emperyalizminin, NATO'nun harpçi planlarına alet etmekti. Bunun için suçsuz yere BD yöneticileri zindanlara atılmış, bunun için mahkum edilmiş ve hala suç unsuru olmadığının itiraf edilmesine karşın barış savaşçılarına özgürlük tanınmamaktadır. Ama açıktır ki, şimdi dayanışmayı daha da yükselterek, Türkiye barış hareketine yöneltilen bu saldırıyı kesin bir yenilgiye uğratmanın olanakları daha da artmıştır.

TBD davası, dünyada ve ülkemizde barışı savunanlarla, dünyada ve bölgemizde savaş ateşlerini körükleyenlerin karşı karşıya geldikleri bir arenadır. Bunun için, 140 ülkenin barış örgütünü birleştiren Dünya Barış Konseyi Başkanı Romesh Chandra, Türkiye Barış Derneği yöneticilerinin "Türkiye halkının yaşama hakkını, barış hakkını savundukları için ve yalnızca Türkiye'deki değil,bütün dünyadaki insanların yaşama hakkını savundukları için mahkum edildiklerini" söylüyor.

Bunun için ülkemizde ve yurtdışında gittikçe büyüyen "TBD yöneticilerine özgürlük!" belgisi, aynı zamanda Amerikan emperyalizminin Ortadoğu'daki ve dünyadaki savaş planlarına karşı, Türkiye'de güçlü bir barış hareketi yaratmanın da belgisidir.

Sendikal birlik için

• Mehmet YAVUZ

Evren-Özal ikilisinin işçi sınıfının kazanılmış haklarına yönelen her saldırısı karşısında Türk-İş yöneticileri, "bu yasa geçemez, bu karar çıkamaz, işçilerimiz rahat olsun izin vermeyiz" türünden sözleri ağızlarından düşürmüyorlar. Peki sonuçta ne oluyor? Kazanılmış hakları budayan, ortadan kaldıran bir yasanın, bir kararnamenin çıkışını, bir diğeri izliyor. Cunta, hükümet ve holding patronları beklemiyorlar. Kıdem Tazminatı Fonu Yasası'nı çıkarma girişiminin hemen ardından emeklilik yaşını yükseltme çabaları gündeme getirildi. Bunu yeni yeni saldırılar izleyecektir. Oysa, 3 Haziran günü İstanbul'da yapılan Türk-İş toplantısında işçiler, çıkış yolunu açıkça göstermişlerdi. Toplantıda yükseltilen "İşçiler birleşsin, yasalar değişsin!" belgisi, saldırılar karşısında savunulması gereken hedefi, atılması gereken adımı, göstermektedir. Eğer savaşımın yönü, cunta anayasasına dayanılarak çıkarılan 2821 sayılı Sendikalar Yasası ile, 2822 sayılı Toplu İş Sözleşmesi, Grev ve Lokavt Yasası'na karşı çevrilmezse, saldırıların önü kesilemez. Kimi Türk-İş yöneticileri bu gerici yasaların değişmesi gerektiğini belirtirken, bunun ancak çetin bir savaşımın sonucunda sağlanabileceğini görmek istemiyorlar. Onlar durumdan yakınıyor ve "elimiz,kolumuz bağlı, ne yapalım" diyerek işçileri eylemsizliğe mahkum etmek istiyorlar.

Gerici yasaların değiştirilmesi için savaşım, güçlü bir sendikal önderliği,işçi sınıfının sendikal birliğini gerektiriyor. Oysa işçiler güçlü bir sendikal önderlikten yoksundur. Türk-İş yönetimi çalışmamakta, bu da Türk-İş içindeki sendikaların tepkilerine yolaçmaktadır. Türk-İş'e bağlı birçok sendikanın,sendikalar arası koordinasyon kurulmasını istemeleri, Türk-İş yönetiminin çalışmadığının somut göstergesidir.

Komünistler kimi sendikaların Türk-İş' in aktifleşmesi yönündeki taleplerini, bu çabalar sendikal birliği güçlendirdiği sürece destekleyeceklerdir.

Komünistler sendikal hareketteki önemli bir tehlikeyi de sürekli vurguluyorlar. İşçi sınıfının kazanılmış haklarına yönelik saldırılar sürerken, işbirlikçi oligarşinin sendikal hareketi bölme ve güçsüzleştirme planlarına dikkat çekiyorlar. Çünkü cuntanın, ta baştan amaçladığı, kendi denetiminde merkezi bir işçi konfederasyonu oluşturma planlarının tutmadığı, işçi sınıfının böyle bir çelik yeleğin içine hapsedilemeyeceği açıkça görüldü. Şimdi işbirlikçi oligarşi var gücüyle sendikal hareketi bölme planlarını uygulamaya çalışmaktadır. Faşist MİSK'i ve Türk-İş içindeki uzantılarını bu amaç için harekete geçirdiler. Tehlike somuttur. Bunun panzehiri Türk-İş içinde sendikal demokrasinin vargüçle savunulmasıdır.

Komünistler sendikal birliğin sağlanabilmesi için açık ve doğru bir politika izlemektedirler. Türkiye Komünist Partisi, DİSK'in yeniden açılmasını, sendikal birliğin gönüllülük temelinde gerçekleştirilmesi ve özgür, demokratik birlik sendikaları için zorunlu bir istem olarak öne sürdü. Fabrikalardaki komünistler, onların çevresinde kenetlenen sınıf bilinçli işçiler, işçilerin sendikal birliğe ve kalıcı, güvenilir sendikal önderliğe, demokratik sendikalara kavuşturulması için vargüçle savaşıyorlar. Bu savaşımda tüm demokratik güçlerin birliğini sağlamak için her çabayı gösteriyorlar.